De avonturen van C. Tavenon

:: DOOR MR. J. C. J. JONKLEERE ::

II. HET GEHEIM VAN DEN SLANGETAND.

(3) (Slot).

Ik vlieg mijn bed uit, loop de gang door naar de logeerkamer, ruk de deur open en zie mijn man met verwrongen gezicht en starende oogen opzijde in bed liggen. De kaars op het nachtkastje brandde nog, het boek waarin hij gelezen had was op den grond gegleden. Ik deed een paar passen de kamer in. Maar toen kreeg ik zelf zoo'n wonderlijk loom gevoel, dat, indien ik niet onmiddellijk op een naast de deur staanden stoel was gaan zitten, ik zeker op den grond zou zijn gevallen. De kamer was gevuld met een zoete bedwelmende lucht en hierdoor zeker was dat wonderlijke gevoel bij mij ontstaan.

Want, daar de deur openstond en, omdat het zoo warm was, ook het raam, kwam een frissche luchtstroom de kamer in en was weer binnen een paar minuten de zoete lucht verdwenen en dat loome gevoel van mij geweken en kon ik mijn man helpen, die bewusteloos in bed lag. Ik riep onmiddellijk mijn moeder, en zond de meid naar den dokter, daar de gewone huismiddeltjes niet hielpen. Zelfs de dokter is een half uur bezig geweest voordat mijn man weer tot het bewustzijn terugkeerde. En gedurende al dien tijd waren zijn trekken als in doodsangst verwrongen.

Toen hij weer geheel tot zichzelf was gekomen vertelde hij zoo iets geheimzinnigs, dat mij zooveel angst aanjoeg, dat ik meende goed te doen het U te vertellen. Misschien schuilt er een misdaad achter. Mijn man dan vertelde het volgende. De meid had, omdat het zoo warm was, beweerde zij, het bed in de logeerkamer voor het raam gezet. Maar toch kon mijn man door de hitte niet inslapen. Hij zette daarom het nachtkastje, waarop de kaars stond, dicht bij zijn bed, ging op zijn rechterzij, met den rug naar het raam, liggen lezen. Eenigen tijd na twaalven, hij had de klok twaalf hooren slaan, voelde hij zich plotseling verschrikkelijk loom worden, rook hij een zoet parfum. Hij was onmachtig het boek langer vast te houden en zag alles licht-rood gekleurd. Het angstzweet brak hem uit. Toen zag hij een rood, lang iets met een kop als een vogel langzaam naderbij komen en naar zijn hals bewegen. Met bovenmenschelijke inspanning sloeg hij met zijn linkerhand naar den kop, uitte een gil en viel bewusteloos in de kussens neer. In dien toestand vond ik hem toen. De dokter veronderstelt, dat die geur, die niet alleen door mijn man, doch ook door mij werd opgemerkt, van een exotische plant in den tuin afkomstig is, terwijl hij de geschiedenis van dat iets, dat mijn man naar de keel kroop, als een hallucinatie beschouwt. Maar nu zijn er in den tuin geen exotische planten, terwijl mijn man nooit hallucinaties heeft gehad. Daarenboven heeft hij zich niet overwerkt en, ofschoon de dokter er op zinspeelde, mede in verband met ons verblijf in Brazilië, gebruikt hij geen morphine, cocaïne of dergelijke vergiften. Mijn gevoel zegt mij, dat hier iets vreeselijks is gebeurd."

Onder het vertellen hadden de oogen van Mevrouw Schadeweyck zich met tranen gevuld. Tavenon had zijn luie houding laten varen, was geheel en al oplettendheid. En in zijn oogen glinsterde weer dat vreemde licht.

„Ja mevrouw," antwoordde Tavenon, „vóór ik mijn meening zeg zou ik gaarne de logeerkamer zelf zien en mijnheer eenige vragen stellen. Ik zou daartoe gaarne vanmiddag om drie uur in de gelegenheid worden gesteld. Maakt U zich intusschen niet bezorgd. Die geschiedenis zal zich overdag niet herhalen. Daarvoor sta ik U borg."

„Met genoegen, mijnheer Tavenon. Mijn adres is Familiepension, Bezuidenhout 143. Ik dank U reeds bij voorbaat." Met deze woorden stond mevrouw Schadeweyck op en verliet ons huis, uitgelaten door Tavenon.

„Jonk," — zoo noemt hij mij altijd indien hij in dien eigenaardigen speur-gemoedstoestand is — „hier valt 'n mysterie op te lossen. Laten wij gauw een bad in zee nemen, om die whiskey-dampen te verdrijven. Dan een lunch bij Fissltaler en om drie uur naar Bezuidenhout 143."

Het Familiepension op het Bezuidenhout, waarvoor onze taxi dien middag klokke drie uur stilhield, was een van die heerenhuizen, welke al meer en meer tot kantoren en pensions worden ingericht. Drie verdiepingen hoog, zeven ramen breed, bevatte het gebouw zeer zeker een veertigtal kamers, waarvan de familie Schadeweyck er vijf bewoonde. Twee er van, eet- en zitkamer, keken op de straat uit, terwijl de drie slaapkamers aan den tuinkant waren gelegen. De laatste van die drie, de logeerkamer, grensde aan het huis er naast, hetwelk eveneens tot pension diende.

Mevrouw ontving ons in de zitkamer waar mijnheer, eenigszins bleek en nerveus, in een leuningstoel zat. Op verzoek van Tavenon gingen wij onmiddellijk naar de logeerkamer. Alles was nog zoo gelaten als 's nachts : de dekens lagen half op den grond, het boek, waarin de ingenieur gelezen had, lag naast het nachtkastje. Het bed stond onmiddellijk tegen de vensterbank geschoven wegens het warme weer. Anders met het oog op den stand der overige meubelen een zonderlinge plaats.

Tavenon boog zich uit het raam : ik volgde zijn voorbeeld. Minstens tien meter diep lag de tuin, met weinig planten voorzien, zooals dergelijke tuinen steeds plegen te zijn. Wat gras, een paar geraniums en de stereotiepe aucuba's was alles wat de groote tuin bevatte. Achterin tierde het onkruid welig en schoot tusschen een paar zonnebloemen hoog op. Van exotische planten geen sprake. De logeerkamer grensde aan het pension, in het belendende gebouw gevestigd. Ook in dien tuin was niets bizonders te zien, terwijl het eerste venster van dat huis, waaraan een spion was bevestigd, zeker twee meter van het raam van de logeerkamer verwijderd was. Noch uit den tuin, noch uit het belendende pand kon dus iemand in de kamer gekomen zijn. Trouwens dan zou mevrouw Schadeweyck, die onmiddellijk na het hooren van den kreet naar haar man was gesneld, dien persoon gezien moeten hebben. Ook Tavenon scheen niets ontdekt te hebben. Want hij keerde spoedig van het raam terug zonder iets te zeggen en zocht nauwkeurig de kamer af. In het midden van de kamer bukte hij zich en raapte een klein stukje been op, veel gelijkend op een hazetand, en stak het zwijgend in zijn portefeuille.

„Thans mevrouw," en dit waren de eerste woorden van Tavenon vanaf het oogenblik, dat wij de logeerkamer betraden, „zou ik wel eenige vragen aan Uw man willen stellen."

Wij begaven ons daarom naar de zitkamer.

„Mijnheer Schadeweyck," begon Tavenon, „ik geloof met mevrouw, dat er hier een mysterie is te onthullen, waarmee ik mij gaarne zal belasten. Daarom zou ik gaarne zien, dat U de volgende vragen beantwoordde. U lag met Uw rug naar het raam, dus op Uw rechterzijde. Den slag, dien U op dat iets gaf, gaf U dus met Uw linkerhand ? Mag ik dan even Uw linkerhand zien ?"

Mijnheer Schadeweyck, die, men kon het hem aanzien, schijnbaar niet zoo erg veel vertrouwen in de bekwaamheid van Tavenon stelde, glimlachte witjes, maar gaf hem toch zijn linkerhand. Van den pink was het vel van den eersten knokkel afgeschaafd. En volgens mijnheer Schadeweyck vertoonde de pink den vorigen dag geen kwetsuur. Zou dus werkelijk

DE TOCHT VAN DE „DEUTSCHLAND".

Bij den Uitgever W. ten Have te Amsterdam verscheen nu al het 15e duizendtal van „De tocht van de Deutschland", het avontuurlijke reisverhaal van kapitein König, waarvan onze abonné's reeds als feuilleton in ons blad genoten hebben. Deze nieuwe druk is wel een bewijs voor de groote belangstelling, die dit onopgesmukt en met zeemans rondborstigheid vertelde verhaal ondervindt.

een „iets" in de kamer geweest zijn ? Maar waar was dat iets dan gebleven ? De tuin lag tien meter diep beneden het raam en door het huis kon dat „iets" niet ontvlucht zijn. Mevrouw toch zou het dan zijn tegengekomen. Dergelijke gedachten, men kon het den ingenieur aanzien, doorkruisten diens brein. En met minder onverschilligheid beantwoordde hij de meerdere vragen van Tavenon op zijn leven in Brazilië betrekking hebbend. Met Van der Mandere was hij meegegaan naar Rio de Janeiro als opzichter over de door hem uit te voeren waterwerken, had diens dochter lief gekregen en haar ongeveer een jaar geleden getrouwd. Kort na het huwelijk was de geheele familie, de heer Van der Mandere en diens vrouw en dochter met haar man, weder naar Holland teruggekeerd en had haar intrek genomen in het familiepension aan het Bezuidenhout. Een Braziliaansche dienstbode, die eenmaal met levensgevaar Mevrouw Schadeweyck, toen nog mejuffrouw Van der Mandere, had gered, hadden zij meegenomen. — Veel vreugde was echter hier in Holland niet hun deel geweest. Want reeds spoedig, geen zes maanden nadat zij weder den vaderlandschen bodem betraden, stierf de heer Van der Mandere, volgens den dokter wegens hartverlamming. Sinds dien tijd was de logeerkamer, waar de heer Van der Mandere sliep, niet meer gebruikt.

Op verzoek van Tavenon, die naar het geheele verhaal aandachtig geluisterd had, werd de dienstbode, die op een zolderkamertje sliep, geroepen. Het was een bedeesd Braziliaantje, die zeer onder den indruk van het voorgevallene scheen te zijn. Ofschoon er over het den vorigen nacht voorgevallen niet gesproken werd, stonden haar de tranen in de oogen. Op het kraagje van haar blouse droeg zij een zonderling sieraad : een tand, wellicht van een haas of konijn, door goud smeedwerk tot een broche gevormd. Zooals Tavenon verzocht had, besprak mevrouw eenige huishoudelijke zaken met haar, vandaar dat ik in de gelegenheid was haar persoontje zoo nauwkeurig op te nemen.

Tavenon stond, toen de dienstbode de kamer verlaten had, onmiddellijk op.

„Mevrouw en mijnheer, ik dank U voorloopig voor Uwe inlichtingen. Ik zal zooveel mogelijk mijn best doen dat mysterie op te lossen. Voor zoover ik thans reeds kan nagaan bestaat er voorloopig geen gevaar, mits U de logeerkamer niet gebruikt en de ramen van alle kamers steeds gesloten houdt. Zoo spoedig mogelijk, indien ik nadere berichten heb, zal ik zoo vrij zijn U weder te komen bezoeken."

En met een buiging verlieten wij het vertrek.

Zonder een woord te spreken belde Tavenon, toen wij het huis verlaten hadden, bij het naastgelegen pension aan. Een dienstbode deed open. „Is de Braziliaan, die hier logeert, de heer, e, hm, hoe is de naam ook weer. . ."

„Mijnheer De Ricardo bedoelt U ?" vulde de dienstbode aan.

„Juist," antwoordde Tavenon, „is mijnheer De Ricardo ook thuis ?"

„Neen mijnheer, mijnheer De Ricardo is van morgen vroeg al uitgegaan en wanneer mijnheer terugkomt weet ik niet. Want soms blijft mijnheer lang weg en komt hij dikwijls slechts alleen hier slapen. Altijd gaat mijnheer weg of komt hij terug 's morgens vroeg of 's avonds laat."

„Mijnheer woont hier al lang nietwaar ?" vervolgde Tavenon, haar spraaklust aanwakkerend.

„Ja al wel negen maanden. Hij is een stille man, maar erg royaal. Verbeeldt U, voor de suite, die hij gehuurd heeft, betaalt hij drie honderd gulden per maand ! En mij vergeet hij ook niet. Maar toch ben ik een beetje bang voor hem. Hij kan zoo griezelig kijken en dan een Braziliaan, U begrijpt. . ."

„Bewoont mijnheer deze suite," brak Tavenon den woordenvloed af en wees met zijn stok naar het raam hetwelk zich het dichtst bij het Familiepension bevond.

„Ja mijnheer. Wie kan ik zeggen dat er geweest is als mijnheer er soms naar vraagt ?"

„O, dat behoeft niet, wij komen nog wel eens terug. Hier heb je wat voor je moeite." En haar een kwartje in de hand stoppend brak Tavenon het gesprek af.

„Naar den dokter Jonk, die den heer Van der Mandere en nu den ingenieur behandeld heeft. Hij woont daar aan de overzijde der straat." De dokter was thuis en ontving ons onmiddellijk in zijn studeerkamer. Zooals mevrouw ons reeds had verteld geloofde de dokter aan hallucinaties. Tavenon sprak niets tegen, beaamde de onderstellingen van den dokter, maar bracht het gesprek spoedig op den plotselingen dood van den vader, den heer Van der Mandere.

„Ja mijnheer," aldus de dokter, „vermoedelijk is deze heer aan hartverlamming overleden. Sommige symptomen wezen op vergiftiging maar bij nader onderzoek bleek, dat deze veronderstelling verworpen moest worden en kwamen wij, mijn assistent en ik, tot de conclusie, dat hartverlamming alleen den dood veroorzaakt kon hebben. Ik herinner mij alle bijzonderheden nog zoo goed, daar het halsboord van het hemd, dat de heer Van der Mandere aanhad, met bloed bevlekt was, zoodat op het eerste gezicht aan misdaad werd gedacht. Dat bloed echter was afkomstig uit een oppervlakkig wondje aan de keel, wellicht in den doodsstrijd door een nagel daarin gekrabd."

Wij praatten toen nog over misdaden in het algemeen, verlieten weer spoedig den dokter en zaten om even vijf uur weer in onze dekstoelen in de serre met een sigaret in het hoofd na te denken over de gebeurtenissen van den dag. Tavenon verbrak het eerst de stilte.

„Wat denk jij over dit geval, Jonk, wat voor eigenaardigs heb jij opgemerkt ?"

Ja, een meening had ik mij niet gevormd, niet kunnen vormen. Het was nog steeds een mysterie voor mij. Het was toch uitgesloten dat iemand in de kamer geweest was. Maar iets eigenaardigs had ik wel gezien, de broche van de dienstbode.

„Juist Jonk, dat is een van die eigenaardigheden maar er zijn er nog meer, belangrijker. Zag jij niet het spionnetje aan het raam naast dat van de logeerkamer ? En zag je ooit aan de *achterzijde* van een huis een spion ? Dat ding is daar dus met een speciaal doel. Nu kan ik door het spion in de kamer van den Braziliaan die daar woont — dit deelde ons immers de meid mede — kijken. 's Nachts kan dus die Braziliaan, indien in de logeerkamer licht op is, en er brandde een kaars, zien wat daar gebeurt. Maar er is meer. De ingenieur en zijn vrouw beiden roken die zoete bedwelmende lucht. Slechts doordat mevrouw Schadeweyck de deur open liet, zoodat er een luchtstroom door de kamer ging, werd zij zelf niet bewusteloos. Nu vond ik op het kozijn eenige draden watten. Iemand heeft dus tegen half een op de vensterbank een prop watten, in een bedwelmende vloeistof gedrenkt, neergelegd. Van binnenaf kan dat niet geschieden, de tuin ligt 10 M. diep, rest dus de veronderstelling, dat de Braziliaan, die door zijn spion de bewegingen van den ingenieur kan bespieden, die watten daar neerlegde en ze later weer weghaalde. De ingenieur, een sterke kerel, zooals je hebt gezien, verliest echter het bewustzijn niet direct, doch is machteloos en ziet alles rood. Toen kwam iets op hem afkruipen.— Was dat een slang ? Neen, dat is niet mogelijk: het had een kop van een vogel. Trouwens, slangen zijn donker gekleurd. Nu zag hij alles rood, en dat iets licht-rood. Donkere kleuren worden in rood licht-zwart, zoodat dit „iets" licht gekleurd, wit, geel of rose, moet zijn. Daarbij gaf hij het „iets" een slag zoodat zijn pink ontvelde. Dat „iets" is dus geen slang, niet zacht, doch een hard voorwerp. Mevrouw komt aangesneld en nu is dat „iets" plotseling verdwenen en laat slechts één spoor na, dit stukje been, dat